

τὸς ἔφερε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ἔδαφος, ἢ δὲ στιγμή ἐκείνη ἤρκεσεν, ὅπως ὁ Κουέλος τραυματίσῃ αὐτὸν εἰς τὸ πλευρόν.

— Τὸν ἐπλήγωσα, ἀνέκραζεν ὁ Κουέλος. — Ναί, εἰς τὸ ἐνδύμα, ἀπεκρίθη ὁ Βουσύ, ὅστις οὐδ' ὅτι ἐπληρώθη ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ, ὡς πράττουσιν οἱ φοβούμενοι.

Ὁρμήσας δὲ κατὰ τοῦ Κουέλου, ἔρριψε τὸ ξίφος τούτου εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων. Δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ συμπληρώσῃ τὴν νίκην του, διότι, κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν, ὁ δ' Ὡ, ὁ Ἐπερνὼν καὶ ὁ Μωξίρον προσέβηλόν αὐτὸν ὀρμητικώτερον. Συγχρόνως ὁ Σχομβεργ εἶχεν ἐπιδέσει τὸ τραῦμα του καὶ ὁ Κουέλος εἶχεν ἀνταλλάξει τὸ ξίφος του, ἐπομένως ἠννόησεν ὅτι ἤθελε περικυκλωθῇ, ὅτι μία μόνη στιγμή ἀπέμεινεν αὐτῷ, ὅπως στηριχθῇ εἰς τὸν τοῖχον, καὶ ὅτι ἤθελεν ἀπολεσθῇ, ἐὰν μὴ ἐπωφελεῖτο τῆς στιγμῆς ἐκείνης.

Ὁ Βουσύ ἐποιήσατο ἄλλα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀπομακρυνθεὶς τρία βήματα τῶν ἀντιπάλων του· πλὴν τάχιστα τέσσαρα ξίφη ἐπλησίασαν αὐτὸν ἐκ νέου, καίτοι ἀργά, διότι εἶχε φθάσει εἰς τὸν τοῖχον. Ἐκεῖ ἔστη ἰσχυρὸς ὡς Ἀχιλλεὺς ἢ Πολύδωρος καὶ μειδιών ἐνώπιον τῆς θυέλλης τῶν πολυαριθμῶν ἐλιγμῶν τῶν ξιφῶν τῶν ἀνιχνιστῶν του.

Αἶφνης ὅμως ἠσθάνθη ἰδρωτὰ ῥαίνοντα τὸ μέτωπόν του καὶ νέφος διερχόμενον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Εἶχε λησμονήσει τὸ τραῦμα του, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐνεθυμίζον αὐτῷ τὰ συμπτώματα ἐπερχομένης λιποθυμίας.

— Ἀ! χάινεις τὴν δύναμίν σου, ἀνέκραζεν ὁ Κουέλος, διπλασιάσας τὰ κτυπήματα.

— Ἰδού! κρίνε μόνος σου, ἀπεκρίθη ὁ Βουσύ.

Ἐκτύπησε δ' αὐτὸν κατὰ τὸν κρόταφον διὰ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους του. Ὁ Κουέλος ἔπεσε χαμαί.

[Ἐπεται συνέχεια εἰς τὸν Β' Τόμον].

Δ.μλ.

Ο ΣΚΕΛΕΤΟΣ ΤΗΣ ΟΡΝΙΘΟΣ

[Ἐκ θεμιστεύματος ἀναγέρου ἀξιωματικοῦ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος].

Κατὰ τὸ ἔτος 1807, ὁ ἀνδρεῖος στρατὸς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, νικητὴς ἀναδεχθεὶς πανταχοῦ, ἔσπευδε νὰ συγκεντρωθῇ εἰς τὴν ἀρχαίαν Πρωσίαν καὶ δὲν περιέμενεν εἰμὴ τὸ σημεῖον τοῦ ἀρχηγοῦ του, διὰ νὰ ὁρμήσῃ εἰς νέας μάχας. Τὰ διάφορα σώματα, ἐξ ὧν συνέκειτο, ἦσαν διεσκορπισμένα εἰς διάφορα μέρη, κατέχοντα ἀκτῖνα ἐξ ἡ ὁκτῶ λευγῶν, ἢ δ' ἀρχαία φρουρά, τοποθετημένη εἰς τὸ κέντρον, ἐξέτεινε τὰς πιστάς τῆς τάξεως πέριξ βουνοῦ, εἰς οὗ τὴν κορυφὴν ὑψοῦτο ἡ σκηνὴ τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἦτο μεσονύκτιον.

Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει εἰς ἀπάσας τὰς παύσας κατασκηνώσεις καὶ δὲν διετρεπότο εἰμὴ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὑπὸ τῶν βημάτων τῶν ἀξιωματικῶν, οἵτινες

περιεπόλουν, ἀνταλλάσσοντες μετὰ τοῦ σκοποῦ τὸ σύνθημα. Ἄν κατὰ τύχην διέδκινεν ἐκεῖθεν περιηγητὴς τις καὶ ἔτεινε τὸ οὖς, δὲν ἤθελεν ἐννοήσῃ ποσῶς, ὅτι εἴκοσι μυριάδες ἀνδρῶν εὐρίσκοντο πλησίον του· τοσοῦτον οἱ ἡμερησίοι κόποι καθίσταν βελὺν τὸν ὕπνον τοῦ στρατιώτου μας.

Πάντες ἐκοιμῶντο, ἐξαίρουμένον τοῦ αὐτοκράτορος, τοῦ Μαμελούκου Ὁσμάν καὶ ἐμοῦ, ὅστις, ἐπὶ κεφαλῇ ὦν κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τοῦ ἀποσπάσματος τῆς φρουρᾶς, περιεπάτουν πρὸ τῶν σκηνῶν, ἀναμνηστικόμενος ἐκείνων, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἤμην τότε μακράν.

Εἰς μικρὰν τινα θέσιν, κειμένην εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς καὶ χρησιμεύουσαν ὡς σπουδαστήριον, ὁ Ναπολέων, ἐσκυμμένος ἐπὶ μιᾷ τραπέζῃ, ἐμελέτα γεωγραφικὸν χάρτην· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἠκολούθουν τὸν ῥοῦν τῶν ποταμῶν, ἀνακαλύπτοντες τὴν θέσιν τῶν πρωτευουσῶν πόλεων, καὶ τίς οἶδεν! ἂν, περιπλανῶν ἐπὶ τῶν ἀπεραντῶν τῆς Ρωσσίας πεδιαδῶν ὁ Ναπολέων τὸ βλέμμα του, δὲν κατεβίβρωσκεν αὐτὴν ταύτην τὴν αὐτοκρατορίαν, εἰς ἣν ἐπληρώσαμεν τοσοῦτον ἀκριβὲς θριάμβους τινὰς ἀνωφελεῖς.

Ἐν τούτοις ἡ νύξ προσέβαινε καὶ ὁ Ναπολέων εἰργάζετο πάντοτε ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου οὐδόλως εἶχεν ἀναπαυθῇ καὶ ἤμην βέλαιος, ὅτι, ἀναίσθητος πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς φύσεως, δὲν ἐσυλλογιζέτο ποσῶς νὰ ὑποστηρίξῃ διὰ τινος τροφῆς αὐτὸ τὸ σῶμα, ὅπερ ἐξισθάνει μετὰ τοὺς κόπους καὶ τὰς ἀδιαλείπτους μελέτας.

Μικρὸν παρὰ θύρον ὑπῆρχεν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ, ἐπειδὴ περιεφερόμενην ἡδισκώπως περὶ τὴν νέαν ταύτην αὐτοκρατορικὴν κατοικίαν, ἠδυνάμην εὐκόλως νὰ τὸν βλέπω παραδεδομένον εἰς τὰς μελέτας του· ὅταν ἐπανελθόντων τὸν κύκλον, δὲν ἔδει νὰ διαγράψω, μέχρις οὗ φθάσω εἰς τὸ παρὰ θύραν, ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν:

— Αὐτὴν τὴν φορὰν ἀναμφιβόλως δὲν θὰ εἶνε ἐκεῖ.

Ἐφθανον, ἀλλ' ὁ λύχνος ἔκαie πάντοτε καὶ ὁ Ναπολέων δὲν εἶχε κινηθῇ· ἐξηκολούθουν τὴν κυκλοτερῆ περιδιάβασίν μου καὶ ἤρχισα νὰ πιστεύω, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ νύξ θέλει παρέλθει ὡς τόσαι ἄλλαι διὰ τὴν Μεγαλειότητά του, ἄνευ ἀναπαύσεως καὶ ἄνευ ὕπνου.

Κουρασθεὶς νὰ περιέρχωμαι τοιοῦτο τρόπο, ἐφθασα εἰς τὴν πρώτην θέσιν, ὅπου εὗρον τὸν Ὁσμάν, ὅστις μοι εἶπε μετ' ἀκτινοβολοῦν πρόσωπον:

— Ἀς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεός! ἐκοιμήθη, μοι τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος· ἦτο καιρός.

— Εἶσαι καὶ σὺ καταπεποννημένος, ἀγαπητέ μοι Ὁσμάν;

— Ἄν ἦτο αὐτὸ μόνον! μὰ τὴν πίσιν μου ὑπομονή! δὲν βλέπεις ἕνα τάπητα μαλακόν; Ἐπ' αὐτοῦ κοιμάται κανεὶς καὶ εἰς τὸ Κεραμεικόν; ἀλλὰ φεῦ! ἄλλο τι με ἐνοχλεῖ· γνωρίζεις ὅτι εἶνε μία ὥρα τῆς πρωῒας καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐωθινοῦ ἐγερτη-

τηρίου δύο ἄνθρωποι εἰς τὸ στρατόπεδον δὲν ἔλαβον τροφήν;

— Γνωρίζω ἕνα, τῷ ἀπεκρίθη, τὸν αὐτοκράτορα.

— Καὶ ὁ ἄλλος εἰμ' ἐγώ, εἶπεν ὁ Ὁσμάν, κωμικῶς μορφαζών· ἐπιστρέφων εἰς τὴν σκηνὴν ἢ μάλλον εἰς τὸ παραπήγμα, ὅπου ἤδη εὐρισκόμεθα, ἤλπιζον νὰ φάγω ὀλίγον· ἀλλὰ ματαία ἐλπίς! ἔσπερε νὰ φέρω διαταγὰς εἰς τὸν στρατηγόν, τὸν διοικοῦντα τὴν ἀριστερὰν πτέρυγαν, νὰ σπεύσω δὲ ἀκολούθως πρὸς τὸν διοικοῦντα τὴν δεξιάν· ὅταν δ' ἐπανήλθον πάντες ἐκοιμῶντο, στρατηγοὶ καὶ στρατιῶται, δὲν εὗρον δὲ ἄλλο, εἰμὴ τὴν ὄρνιθα, τὴν φιάλην καὶ τὸν μικρὸν ἄρτον, τὰ προσδιωρισμένα διὰ τὸν αὐτοκράτορα.

— Ἔως ἐδῶ δὲν βλέπω τίποτε δυνάμενον νὰ δικαιολογήσῃ τὴν φαινομένην χαρὰν σου.

— Περιμένετε λοιπόν! ὁ αὐτοκράτωρ μοι λέγει: «Ὁσμάν, ἔσο θαλαμηπόλος μου, φίλε μου· εἰσέλασθαι τὴν κλίνην». Καί... δὲν ἀκούεται πλέον. Ὡ! μὰ τὴν πίστιν μου, κοιμάται ὡς ὁ ἔσχατος γρεναδιέρος. Τὸ νὰ διαταρᾷ τις τὴν ἀνάπαυσίν του, ἵνα τὸν ὑποχρεώσῃ νὰ δειπνήσῃ, θὰ ἦτο τρέλλα. Κύριος οἶδε πῶς ἤθελε μετ' ὑποδεχθῇ!... Βλέπω λοιπόν, λοχαγέ μου, ὅτι πρέπει νὰ μεταχειρισθῶ τὰ δεῖπνον τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων.

— Ἐὰν ἐξυπνήσῃ, Ὁσμάν!

Αἱ λέξεις αὗται, ἃς ἐπρόφερον διὰ νὰ τὸν ἀνησυχίσω ὀλίγον, παρήγαγον μαγευτικώτατον ἀποτέλεσμα. Ὁ Ὁσμάν, ὅστις εἶχεν ἤδη πλησιάσει εἰς τὴν τράπεζαν, ἐξ ἧς ἔκειτο ἡ μακαρία ὄρνις, ὡπισθοδρόμησεν ἐσπευσμένως.

— Ἄν ἐξυπνήσῃ, λέγετε; ὁ Θεὸς νὰ μὰς φυλάξῃ! ἀλλ' ὄχι, ὄχι! γινώσκω καλύτερα ὅτι μᾶλλον ὅτι κοιμάται ὀλίγον, κοιμάται τοῦλάχιστον ἄνευ διακοπῆς... δὲν δύναμαι νὰ ἀνθέξω πλειότερον, αἰσθάνομαι τοὺς ἀκροβολισμοὺς τοῦ στομάχου μου! ἄχ! ἃς εἶχον μόνον ἕν τεμάχιον ἄρτου!

— Οἱ Ἐπίλεκτοί μας πρέπει νὰ ἔχωσι.

— Ἀχ! μάλιστα! ὁ ἄρτος εὐρίσκεται εἰς τοὺς σάκκους των, τοὺς ὁποίους μεταχειρίζονται ἀντὶ προσκεφαλαίων· ὑπάγετε λοιπόν νὰ ἐξυπνήσετε τοὺς πτωχοὺς αὐτοὺς διαδόλους!

— Ἡ ὄρνις ἄλλως τε εἶνε τρυφερώτερη, κύριε Ὁσμάν.

Ὡς πιστὸς ἱστορικὸς ὀφείλω νὰ εἶπω ὅτι ἐπάλασσε πολὺν καιρὸν εἰσέτι μετὰ τὰς βασάνους τῆς πείνης. Τέλος, μὴ δυνάμενος ν' ἀνθέξῃ, ἐσκέπη νὰ κόψῃ ἕν μηρίον, ἕν τεμάχιον ἄρτου καὶ νὰ ἀνοίξῃ τὴν φιάλην.

— Ἐὰν ἐζήτηι νὰ φάγῃ εἰς τὴν κλίνην του, πράγμα ὅπερ οὐδέποτε εἶδον νὰ πράξῃ, θὰ τὸν κάμω νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ὅλον αὐτὸ ἦτο τὸ λείψανον τοῦ χθεσίου γεύματος· θὰ τὸ πιστεύσῃ, ἐπειδὴ τὸ τοιοῦτον εἶνε δυνατόν καὶ θὰ φάγῃ.

Ἐντὸς ὀλίγου ὁ μηρὸς τῆς ὄρνιθος ἐχάθη· ὁ Ὁσμάν, ἐνθαρρυνόμενος εἰς τὸ ἐγκλημα, ἔφαγε καὶ τὸν δεύτερον μηρόν, ἔπειτα ἔφαγε τὴν μίαν πτέρυγαν, ἀκολούθως τὴν ἄλλην καὶ ἐν διαστήματι ἐ-

νός τετάρτου τῆς ὥρας δὲν ἔμεινεν ἄλλο, εἰμὴ ὁ σκελετός. Ὁ Ὄσμάν, ῥοφῶν τὸ ὑπόλοιπον τῆς φιάλης, μοὶ εἶπε μὲ ὕψος θριαμβευτικόν :

— Καλὰ σοῦ τὸ ἔλεγον, ὅτι δὲν θὰ ἐξυπνήσῃ.

Ὁ Μαμελοῦκος μετέβη ἀπὸ τὴν ἡδονὴν τῆς τραπέζης εἰς ἡσυχον ὕπνον. πρὶν δ' ἀποκοιμηθῆ παρστήρησε τὸ ὠρολόγιόν του.

— Καλὰ, δύο ὥραι, δὲν ὑπάρχει πλέον κίνδυνος.

Ἐν διαστήματι τινῶν λεπτῶν τὸ ἐσωτερικὸν τῆς σκηνῆς διετέλει ἐν σιωπῇ· ἐγὼ αὐτὸς ἐκοιμήθην, ὅτε ἰσχυρὰ φωνὴ ἀντήχησεν εἰς τὸ ἰδιαιτέρον δωμάτιον τοῦ αὐτοκράτορος :

— Ὁσμάν ! Ὁσμάν !

— Παι... παρών ! ἀπεκρίθη ὁ Μαμελοῦκος χασμώντας.

— Δὲν ἀκούεις, τοῦ λέγω, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ σὲ προσκαλεῖ ; ἔμπρός, γρήγορα, Ὁσμάν ! γνωρίζεις ὅτι ἡ Μεγαλειότης του δὲν ἀγκαπᾷ νὰ περιμένῃ !

Ὁ Ὄσμάν ἡγέρθη, ἔβαινε τοὺς βραχίονας καὶ προσεπάθησε νὰ συναθροίσῃ τὰς ιδέας του, ἐπομένως, ἀναμιμνησκόμενος τοῦ δειπνου, ὅπερ πρὸ ὀλίγου ἔφαγε, καὶ ῥίπτων θλιβερόν βλέμμα ἐπὶ τοῦ σκελετοῦ τῆς ὀρνίθος, μοὶ εἶπε χαμηλοφώνως :

— Ἀρκεῖ νὰ μὴ εἶνε ἡ πείνα, ἥτις τὸν ἐξυπνᾷ.

Ἐνῷ ὠμίλει τοιοῦτοτρόπως, οἱ χαρακτῆρες ἐξήγουν τὸν φόβον καὶ τὴν ἀθυμίαν.

— Ὁσμάν ! Ὁσμάν ! ἐφώναζεν ἐκ νέου ὁ αὐτοκράτωρ.

— Περί ἐμοῦ πρόκειται, ἀγαπητέ μου λοχαγέ.

— Προκίσθημά τι μοὶ λέγει ὅτι δὲν σὲ ζητεῖ δι' ἄλλο παρὰ διὰ νὰ φάγῃ.

— Αἶ ! νομίζετε ὅτι πεινᾷ !

Ὁ Ὄσμάν δὲν ἡδυνήθη νὰ βραδύνη περισσότερον ἀπερχόμενος... καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ Ναπολέοντος· ἐβάδιζε μὲ βήματα βραδέα, τὸ βλέμμα του ἦτο ἀπλανές, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἔθεσε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ῥόπτρου τῆς θύρας, ἔρριψε δευτέραν ἤδη φορὰν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν λειψάνων τῆς ὀρνίθος καὶ εἶπε στενάζων :

— Δὲν ἄρῃνα τοῦλάχιστον μίαν πτέρυγα !...

Ἀπῆλθεν.

Ἀφῆκε τὴν θύραν ἡμιανοικτὴν καὶ ἡδυνάμην εὐκόλως νὰ βλέπω πᾶν ὅ,τι συνέβαινεν εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν κλίνην.

Καθήμενος ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ Ὁ Ναπολέον, οὕτινος οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου ἐξήγουν εὐδιαθεσίαν, εἶπε μειδιῶν :

— Γνωρίζεις πολὺ καλὰ, Ὁσμάν, ποία αἰτία μ' ἐξυπνᾷ !

— Τίποτε διαταγαί, τὰς ὁποίας θέλετε νὰ δώσετε, Μεγαλειότατε. Ὁμιλήσατε ἱππεύω καὶ πηγαίνω...

— Αἶ ! παιδί μου, ἀπατάσαι ! πάντες ἡδὴ κοιμῶνται, Ῥώσσοι καὶ Γάλλοι· αἱ

διαταγαὶ θὰ ἦνε διὰ τὴν αὔριον, ὅτε μὲ προσμένει μίαν μάχην· αὐτὸ ὅμως δὲν ἀναβάλλεται· πεινῶ, Ὁσμάν !

Μόλις προσφέρθησαν αἱ λόγοι οὗτοι καὶ ὁ δυστυχὴς Μαμελοῦκος ἤρχισε νὰ τρέμῃ ὡς τὸ φύλλον. Ἐκ τοῦ μέρους, ἔνθα ἤμην κεκρυμμένος, ἐβλεπον τὴν ὠραίαν του περισκελίδαν νὰ ταράσσεται, ἀκολουθοῦσα τὰς σπασμωδικὰς κινήσεις τῶν κνημῶν του, ὑποχωρουσῶν εἰς τὴν κατέχουσιν αὐτὸν φρικίαν· ἔχων τὸ ὄμμα ἀπλανές καὶ τὰς χεῖρας τεταμμένας, παρστήρει τὸν αὐτοκράτορα μὲ βλέμμα ἔντρομον, τὰ δὲ χεῖλη του ἐφθύριζον λέξεις τινὰς διακεκομμένας, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο αἱ λέξεις : « Ἀπελπισία... ὀρνίθι... ψιττή... ἐγκλημα ἀσύγγνωστον ».

Ὁ αὐτοκράτωρ ἀνυπομόνως ἠκολούθει ἀπάσας τὰς κινήσεις τοῦ δυστυχούς, κουρασθεὶς δ' ἐν τούτοις νὰ βλέπῃ τὸν Ὄσμάν τρέμοντα ἀδικόπως καὶ μηδόλως ἀποκρινόμενον ἐπανέλαβε :

— Πεινῶ ! δὲν ὑπάρχει τίποτε ἐνταῦθα διὰ νὰ φάγω ;

Ὁ αὐτοκράτωρ ἡγάπα τὰς ἀκριβεῖς ἀποκρίσεις· ἡ στιγμή λοιπὸν ἦτο κρίσιμος. Ὁ Ὄσμάν συνήθροισεν ἅπασαν τὴν γενναϊότητα του καὶ ἀπεκρίθη, προσπαθῶν νὰ λάβῃ ὕψος εἰλικρινές.

— Δὲν ὑπάρχει τίποτε, τῶνόντι.

— Τίποτε ; λέγε μου !

— Ἀχ ! Θεέ μου ! τίποτε ἐνόμιζον ὅτι αὐτὸ τὸ ἐσπέραις ἠθέλατε δειπνήσει εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ στρατηγοῦ Νέυ, τὸν ὁποῖον ἐπεσκέφθητε, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἠτοίμασα τὸ δειπνον τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Τίποτε ! ἀλλὰ πῶς ἀπολύτως τίποτε ; ἐγὼ ἤθελον εὐχαριστηθῆ μὲ ἐν ὁστοῦν ὀρνίθος, μὲ ἐν τεμάχιον ἄρτου καὶ μὲ ἐν ποτήριον ὕδατος.

Ὁ Ὄσμάν εἶδεν ὅτι ἡ στιγμή τοῦ νὰ ὑποκύψῃ ἐφθασεν· ἔλαβε στάσιν ἱκετευτικὴν καὶ, σταυρώσας τὰς χεῖράς του, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡς ἀμαρτωλὸς εἰς τὸ δικαστήριον τῆς μετανοίας.

— Μεγαλειότατε, Μεγαλειότατε, εἶπε, διατάξατε νὰ μὲ τουφεκίσωσι !

— ὦ ! πτωχέ μου Ὁσμάν, μήπως ἔφαγες τὸ δειπνόν μου ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, μάλιστα· ἔφαγον τὸ δειπνον τοῦ Αὐτοκράτορός μου· ἔχω ἐκεῖ τὰ πιστόλια μου, καὶ θέλω ἐγὼ ὁ ἴδιος...

— Ἐ ! καλὰ, δυστυχῇ ! ποῦ ὑπάγεις ; μέινον ἐκεῖ ! μὰ τὸν Θεόν ! σὲ διατάττω. Εἶδε ποτέ τις παρόμοιον τρελλόν ; τοιοῦτοτρόπως λοιπόν, σὺ ἔφαγες ; σὺ !

— Ἀ ! μάλιστα, Μεγαλειότατε !

— Καὶ ἀπὸ τί, κύριε, συνέκειτο αὐτὸ τὸ γεῦμα, τὸ πρὸς ζημίαν τοῦ κυρίου σου γένονον ;

— Μεγαλειότατε, ἦτο μίαν ὀρνίθιν, ἀλλὰ σκληρά, καυμένη...

— Βλέπω, ὅτι θέλεις νὰ μὲ ἐμποδίσῃς ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιθυμῶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μοῦ κατεβρόχθισες· ἀλλ' εἶνε ἀνωφελές· πεινῶ, ἔχω μεγάλην πείναν· πρέπει νὰ φάγω· ὁθεν ὕπαγε νὰ ζητήσῃς τὰ λείψανα τῆς ὀρ-

νίθος· δὲν θέλω ἀπάντησιν· ὕπαγε, σοὶ τὰ διατάττω !

— Μεγαλειότατε, ἰδοὺ τὰ λείψανα τῆς ὀρνίθος· ἀλλ' αἰσχύνομαι...

— Ἐμπρός !... δός μοι μίαν πτέρυγαν.

— Μεγαλειότατε, δὲν ὑπάρχει πλέον πτέρυξ.

— Ἀ ! διαβόλε ! ὁ κύριος Ὁσμάν εἶναι πρακτικὸς ἄνθρωπος. Ἐ ! καλὰ ! δός μοι ἓνα μηρόν.

— Μεγαλειότατε, δὲν ὑπάρχει πλέον μηρός.

— Πῶς ; !... ἡμῖς τοῦλάχιστον ;

— Τίποτε, Μεγαλειότατε· τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τοῦ σκελετοῦ. ὦ ! προδότης ! ὦ ! κακοῦργος ὅπου εἰμαι !

— Δός μοί τον, δυστυχῇ ! ἀλλ' ἄλλοτε, ὅταν τρώγῃς πρῶτος, μὴ λησμονῇς ὅτι ἡ εὐγένεια ἀπαιτεῖ νὰ φυλάττῃς διὰ τοὺς ἄλλους τὰ καλλίτερα τεμάχια.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς, ὁ Ὄσμάν, κατησχυμένος, ἐπαρουσίαζεν εἰς τὸν Ναπολέοντα τὸν σκελετὸν τῆς ὀρνίθος, καὶ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἄρτου, διασωθέντα ἀπὸ τῶν καταστρεπτικῶν γεῦμα.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐρρίφθη μετ' ἀπληστίας ἐπὶ ταύτης τῆς τροφῆς, ἣν ἐγεύθη μὲ τὴν καλλιτέραν ὀρεξιν...

Κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἡ Εὐρώπη ὁλόκληρος ἔτρεμεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ καὶ μέγας λαὸς τῷ εἶχεν ἐμπιστευθῇ τὴν τύχην του· ἔλεγεν εἰς τὰ μυστικοσυμβούλια τοῦ Βερολίνου καὶ τῆς Πετροπόλεως : « Ὁ Ναπολέων πλησιάζει· πρέπει νὰ κλίνωμεν τὸν αὐχέναν, πρέπει νὰ ζητήσωμεν γονυκλιτὰς εἰρήνης »· καὶ αὐτὸς γαλήνιος, ἐν μέσῳ ταύτης δόξης, ἐμειδία μετ' ἀγαθότητος εἰς τὰς κωμικὰς ἀνησυχίας τοῦ πιστοῦ του ὑπηρετοῦ !...

Τὸ δειπνον ἐτελείωσεν ὁ αὐτοκράτωρ εἶπεν εἰς τὸν Ὄσμάν :

— Μοῦ ἀφῆκες οἶνον τοῦλάχιστον ;

— Μεγαλειότατε... ἄχ ! Θεέ μου, ἀλλοίμονον !

— Διαβόλε ! τὸν ἔπιες ὅλον ; δός μοι λοιπὸν ἐν ποτήριον ὕδατος· γνωρίζεις ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε πολὺ δυνάμειον ! ἀλλὰ τέλος πρέπει νὰ τὸ πῶ.

Καὶ κατέπιε τὸ ὕδωρ μὲ ὅλην τὴν ἡσυχίαν ἀγίου ἐρημίτου. Π. Δ. Τ.

Ἐξεδόθη ὁ Τέταρτος καὶ τελευταῖος τόμος τοῦ μυθιστορήματος : « Τὰ Δύο Ἄλφα ».

ΤΟΙΣ ΚΚ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Λήγοντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Α' ἔτους τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων », παρακαλοῦνται οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Β' ἔτος, νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των ἐγκαιρῶς, ὥπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τὰ τοὺς συνδρομητάς, τοὺς ἀνανεύοντες τὴν συνδρομὴν των, καὶ εἰς τοὺς ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἐγγραφόμενους νέους, ἀποστέλλομεν δωρεάν τὸ διήγημα τοῦ κ. Γρηγορίου Δ' Ζενοπούλου :

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑΔΡΑΧΜΟΝ ΕΠΑΘΛΟΝ